

въ природата нѣма случайности. Всѣко страдание, или всѣко испытание е на мѣсто, и за въ бждеще ще донесе несмѣтни блага за онзи, който го разбира. Като проследите историята на човѣшкото развитие, ще видите, че този е пжтьтъ за постигане на съвършенство. Велико бждеще очаква човѣка, но затова той трѣбва да учи. Земята е велико училище, великъ университетъ, въ който хората сж дошли да учатъ. И Христосъ прекара 33 години въ този университетъ. Като издържа матура, тогава Той се върна на небето, дето зае опредѣленото за Него мѣсто. Затова Христосъ каза на ученицитѣ си: „Даде ми се всѣка властъ на небето и на зета“. На друго мѣсто Той казва: „Идете и вие да проповѣдвате и да разгласявате моето учение.“

Питамъ: щомъ вѣрвате въ Христа, трѣбва ли да се страхувате? Той самъ казва, че Му се даде всѣка властъ на небето и на земята. Христосъ мина презъ голѣми страдания, докато получи тази властъ. Той носи своя кръстъ до едно мѣсто и после го остави, съ което искаше да каже: Дотукъ носихъ кръста, сега оставямъ вие да го носите. Казвамъ: ако има нѣщо за очудване въ живота на Христа, не сж голѣмитѣ страдания, които Той прекара, колкото Неговата издържливостъ. Въ лицето на Христа виждаме една душа, която издържа на голѣми противоречия. Тази издържливостъ заслужава подражаване. Той каза: „Азъ трѣбва да изпълня волята Божия, каквото да стане!“ Характеръ е това! После Той продължи: „Господи, въ Твоитѣ ржце предавамъ Духа си. Нека бжде Твоята воля!“ Питамъ: остана ли Христосъ излѣганъ въ своята вѣра? Онзи, Който Го е създалъ, въ Когото положи живота си, въ Когото вѣрваше, Той Го възкрѣси. И ето, две хиляди години следъ възкресението на Христа, 500 милиона хора вѣрватъ въ Неговия пжтъ